

Љиљана Ђуић

ЛОГОР ЈАСЕНОВАЦ

У славу страдалих Срба дана
У десетерцу песма спевана
Ко што доликује јунацима
Документарац у стиховима
У лето четрет прве почело,
До краја рата мучено мрено.
Србин мора да потури главу,
На ушћу Уне у реку Саву.
Страдања недостојна људског рода
Горе но највећа ноћна мора
Србин је ко роб морао да хода
Надали се доћи ће слобода
У логору против своје воље,
Усташа га туче, стреља, коље.
У влази, хладноћи, жеђи, глади,
Мучен, исцрпљен мора да ради.
Радионице намене разне,
У којој је зависи од казне.

Без хлеба кувана сточна репа,
Гладна утроба људи се цепа.
Никола Гарго, заповедник самица,
Ђавоља природа људског лица.
Под ћелије и нужник и сто,
Зликовца мозак осмислио то.
Србска села Јабланац и Млака,
Место људи: гавран, врабац, сврака.
На броду „Сава“ једнога дана,
Ко дрва тела Срба трпана.
Срби мучени па побијени,
Без сахране низ Саву пуштени.
Мртва тела ка Србији плове,
Језива слика, стварности ове.
Јасеновац близу ушћа Уне,
И кад га муче, Србин не куне.
Мучење убиства без пресуде,
Па зар је то за браћу за људе?
Шест метара високи зидови,
Савом да побегну, пусти снови.